

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

17. De hæreditaria filiorum legitimorum, & naturalium successione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

lum inuenisse in domo sua, placet nobis Iuliani sententia, hunc non esse mariti filium. Non tamen ferendum, Iulianus ait, eum, qui cum vxore sua assidue moratus, nolit filium agnoscere quasi non suum, sed mibi videtur, si confiteri maritum cum vxore, non concubuisse infirmitate interueniente, vel alia causa, hunc qui natus est in domo, filium non esse. Sic ibi.

Hanc probationem solum elidere potest si constiterit, maritum abirentem fuisse, aut non potuisse ad vxorem accedere, vel generare non potuisse eo tempore, quo filius est conceptus. Vnde falsa est sententia, vt recte ait Couarruias Barbatij, qui cap. in presentia de probat. num. 98. dixit filium ex vxore adultera potius, quam ex matrimonio conceptum, si claudus, vel cæcus natus sit.

Quæres, An sola fama prober aliquem esse filium legitimum? Respondeo, minime, si parentes id verum esse negauerint, cap. Transmissa, que filij sunt legitimi. Ibidem Glossa, & Panorm. & alij. Item si quis est in possessione, qua vt filius legitimus haberetur, non cogitur credere parentibus negantibus eum esse suum filium. Glossa in l. 1. §. 2. ff. De Carbonia. edito, & in l. Posth. §. ult. ff. De libe. & posth. Abbas, & alij in c. Transmissa citato: vnde nequit ab hereditate excludi. Hinc est, recte Couarruias ibidem numer. 10. vt tria sint in hac causa à testibus inquirenda: Primum, an sciant, verbi gratia, Titium esse filium Caij. ex matrimonio legitimo ab eius vxore conceptum. Secundum, An sciant Caium agnouisse filium suum esse Titium prædictum, & eum vt talem tractasse. Tertium, An creditum fuerit communi vicinæ, fama præfatum Titium, filium esse legitimum Caij.

CAP. XVII.

De hereditaria filiorum legitimorum & naturalium successione.

Primo queritur, Quo modo filij legitimi parentibus & naturales, & ipsi deficientibus nepotes, vel alios quoslibet descendentes debere necessario institui hæredes à parentibus, vel alijs ascendentibus; ita vt si parens filium legitimum, & naturalem in testamento prætereat, hoc est, hæredem non instituat, neque exhæredet, aut si exhæredet, non exhæredet appositâ causâ; aut si exhæredet causa expressa, sed non iusta, & debita, videlicet, quam leges & iura præscribunt, tunc filius habet ius dicendi nullum esse testamentum, eo quod sit in eo præteritus, vel exhæredatus quidem sed suppressa & tacita causa, vel exhæredatus, sine iusta & legitima causa.

Quod si hæres institutus est, sed non in tanta legitima portione, quanta ei secundum leges, & iura debebatur, ius habet dicendi testamentum esse inofficiosum; & proinde ius habet petendi incrementum vsque ad integram, & legitimam portionem. Auth. Vt cum de appellatione cognoscitur, §. Aliud quoque capitulum & §. Sicut igitur omnes. In illo primo sic habetur: [Sanctimus, non licere penitus patri, vel matri, auo, vel auæ, proauo, vel proauæ, suum filium vel filiam, vel cæteros liberos præterire, aut exhæredes in suo facere testamento, nec si per quamlibet donationem vel legatum, vel fideicommissum, vel alium quemlibet modo eis dederit, legibus debitam portionem; nisi forsan probabuntur ingrati, & ipsas nominatim ingratitudinis causas parentes suo inferuerint testamento.]

In secundo §. Sicut igitur omnes, sic legitimus: Sicut igitur omnes memoratas ingratitudinis causas, sine certis ex his, sine vna quamlibet parentes in testamento suo inferuerint, & scripti hæredes, vel nominatam, vel nominatas causas, vel vnam ex his, vram esse monstrauerint, testamentum suum habere firmitatem decernimus. Si autem hac obseruata non fuerint, nullum exhæredatis liberis præiudicium generari. Sed quantum ad hæredum institutionem pertinet, testamento emanato,

ad parentum hereditatem liberos tanquam ab intestato ex qua parte peruenire, ne liberi falsis accusationibus condemnentur, vel aliquam circumscriptiorem in parentum substantijs partiantur. Si vero contigerit eum quibusdam talibus testamentis quadam legata, vel fideicommissa, aut libertates, aut tutorum donationes relinquere, vel qualibet alia capitula, concessa legibus nominari ea omnia iubemus adimpleri, & dari illis, quibus fuerint derelicta, & tamquam in hoc non resistum obtineat testamentum. Sic ibi Hæc etiam constant ex Auth. Non licet, & Auth. ex causa C. de liberis præte.

Si quis etiam descendendum, vt puta filius ascendentem, videlicet parentem, in testamento prætereat, vel exhæredet non expressa causa, vel si expressa quidem, non tamen iusta, & debita, ius habet ascendens, dicendi nullum esse testamentum. Quod si fuerit institutus hæres, sed non in tota legitima portione, quam leges, & iura præcipiunt, querelam habet contra testamentum tanquam inofficiosum, & ius petendi complementum legitimæ portionis sibi debita. Auth. Vt cum de appellatione cognoscitur, §. Sicut igitur omnes, & §. Iustum autem perspeximus & alij duobus sequentibus.

Descendentium porro nomine intelliguntur, siue per matrem illi, siue per patrem descendente: item, siue emancipati sint, siue secus, etiam quamuis posthumi sint. l. Maximimum vitium. §. penultimo, & ultimo. C. de liber. præteri. & Insti. de exhæredat. filio. §. sed hac quidem. Et appellatione ascendentium veniunt 1) omnes qui descendentibus respondent. Testator itaque quamdiu aliquem habet ex descendentibus legitimis debet etiam, vel instituire hæredem in legitima portione, quæ ipsi secundum leges, & iura debetur, vel exhæredare iusta & debita causa expressa. Quod si illum instituit, minime cogitur de aliquo ascendente facere mentionem, quia descendentes in infinitum cæteris preferuntur. Insti. de hæred. qua ab intestato deferuntur, in prime. Deficientibus autem descendentibus legitimis, debet suos ascendentes legitimis, si quos habet, hæredes instituire vel exhæredare. C. Ad sententiæ consul. Orificia. l. Quoties, cognatos vero à latere venientes nunquam cogitur hæredes instituire, vel exhæredare: sed non exstantibus ascendentibus, vel descendentibus legitimis, potest quos voluerit extraneos instituire, nulla de cognatis à latere facta mentione. Sic et in verbo, Hæredes, primo in principio.

Secundo queritur, Quomodo descendentes legitimi & naturales ab intestato succedant in bonis ascendentium? Respondeo, successione ab intestato, esse descendendum, aut ascendendum, aut ex latere venientium: iure communi, quod pertinet ad descendentes, primi succedunt legitimis descendentes, siue sint mares, siue femine, siue emancipati, siue secus, siue per lineam masculinam, siue per femininam descendente: & excludunt omnes alios, siue ascendentes, siue ex latere venientes. Auth. de hered. ab intestato, collat. 9. Quod si in primo gradu sunt multi, succedunt per capita siue in viriles portiones, hoc est, singuli succedunt æqualiter. Si vero sunt filius, & filij fratris, hoc est, ex altero filio demortuo nepotes, & vteriores: non excludit filius nepotes, sed filij fratris succedunt eum filio, siue patruo per capita, id est, non æquis portionibus, sed per stirpem: hoc est, singuli omnes in ea parte, quam pater eorum, si vixisset, habuisset. Auth. In successione. C. de suis & legit. liberis, & Auth. de hered. ab intestato, §. collat. 6. Insti. de hereditatib. qua ab intestato. §. Cuius filius. Filij itaque succedunt per capita, nepotes ex filijs per stirpes loco parentum, quos referunt. l. Nepotes. C. de suis, & legit. liberis. Vnde fit, vt si in defuncto parte superstes sit filius, & tres nepotes ex alio filio mortuo, tantam portionem debeat habere filius, quantum tres nepotes, quia tres nepotes non succedunt, per capita, sed per stirpem, hoc est, succedunt in ea parte, quam pater ipsorum habuisset: & ea pars diuiditur æqualiter in ipsos, ac proinde hæreditas in duas partes, nõ in quatuor diuiditur: quia tres nepotes succedunt non per capita, sed per stirpes, similiter Titius

decessit nullis filiis relictis, sed nepotibus ex filiis, vno ex vno, & duobus ex altero, vnus ille æpos tantam partem consequetur, quantam alij duo.

Tertio queritur, Quo pacto ascendentes legitimi ab intestato succedant? Respondeo: Iure communi, si descendentes legitimi non sunt, succedunt ascendentes eo gradu, quo propinquiores sunt, hoc est, pater, & mater defuncti excludunt auum, proauum, & alios remotiores. nam & mater, auo paterno præfertur. Ab ascendentiibus excluduntur omnes, ex latere venientes præter fratres germanos: nam ascendentes succedunt vna cum fratribus, ac sororibus ex vtroque parente coniunctis, aut cum fratribus iam defunctorum filiis. *Authen. De hered. ab intestato. §. si quis defunctus. 1. Authen. Defuncto. C. Ad sanam cons. Terullianum, & ita corrigitur l. In successione. C. de legitimis heredibus.* Quod si vnus in vno gradu extet; & plures in alio gradu pari concurrant, succedunt omnes, sed inæqualiter, quia per stirpem, non per capita succedunt aui & proau, & reliqui vltra parentes, videlicet vltra patrem & matrem, vt si auius paternus tantum sit, & auius maternus, & auius materna, ille consequetur dimidiam partem, vt hi alteram dimidiam.

Similiter si defunctus reliquerit parentes, & vnum fratrem germanum, frater dimidiam partem acquirat, & pater & mater alteram dimidiam partem. Alicubi tamen statuta ciuitatum, & populorum, & constitutiones Principum decernunt, vt solum succedant ascendentes exclusis fratribus, & sororibus vtrinque coniunctis. *Couarr. in epit. de success. ab intest. num. 6.*

Dabitur quaestio est, An bona quæ descendenti, & mortuati ab intestato, sine liberis contigerunt ex parte patris, aut patris causa, pertineant ad solum patrem, vel ad aliquos ascendentes ex parte patris, non ad matrem, vel ad alios ascendentes ex parte matris. Et eodem modo ea bona, quæ ad eundem descendente perueniunt ex parte matris, aut matris causa, spectent ad solum matrem, vel aliquos ascendentes, ex parte matris? Bartolus affirmat in *Authen. Itaque, C. Communia de successione, ex l. Quod citis. C. De bonis, quæ liberis*; quæ sententia in Gallia vix esse recepta perhibetur; vbi quæ extat ea consuetudo, seruanda est: nam statuta ciuitatum, vel populorum, vel leges Principum, eam alicubi receperunt. Contrariam tamen sententiam veram esse, testantur Baldus, & alij, quos citat *Couarruuius in epitome, de success. ab intestato num. 2.* videlicet, quælibet bona filij ab intestato descendenti, æque esse diuidenda inter patrem & matrem, & inter alios ascendentes, siue ex parte patris, siue ex parte matris.

Quæres, quid dicendum, si filius qui ab intestato decessit, erat in potestate patris, & habebat bona aduentitia? Respondeo, iure communi ad patrem pertinere vsum fructum illorum bonorum, dum vixerit; quamuis ad alios ascendentes proprietates eorum bonorum æqualiter spectet. *l. vltima, C. Communia de successione. §. l. Quod citis, §. vlt. l. Quamque. vers. Parentibus. l. vlt. §. Filiis. C. de bonis quæ liberis. l. vlt. si patri, C. De vsum fructu, & Authen. De heredibus. instituen. §. 1.*

Quarto queritur, Quo modo fratres, sorores, ac ceteri agnati vel cognati à latere venientes, ab intestato succedant fratribus legitimis? Respondeo: si defunctus, nec ascendentes; nec descendentes legitimos habeat, vocantur ad hæreditatem primo fratres, ac filij fratris demortui, qui erant ex vtroque parente coniuncti: sed fratres succedunt per capita, siue pro virilibus partibus, & filij fratris præmortui succedunt ex stirpibus, id est, quamuis multi sint, succedunt tamen solum in ea parte, quam pater ipsorum habuisset: & hi fratres vtrinque coniuncti excludunt fratres solum, ex parte matris, vel parte patris, ad defunctum pertinentes; hoc est, excludunt fratres cognatos tantum, vel agnatos. *Auth. De hered. ab intestato. §. si quis defunctus, 2. Auth. Cessante, C. de legitimis heredibus. Auth. de consanguineis, & vterinis fratribus. §. Qui igitur*

Authen. Itaque, C. Communia, de successione. Quo sit, vt si extant filij fratris præmortui vtrinque coniuncti, vna cum fratre eiusdem præmortui vtrinque coniuncto, tantam portionem habere debeat hic frater, quantam habebunt illi filij fratris defuncti, quia filij fratris succedunt loco patris sui demortui. Item si extant filij fratris vtrinque coniuncti, & deficiant fratres ex vtroque parente coniuncti, quamuis extant fratres, ex altera parte connexi, ab intestato succedunt prædicti filij, & excludunt patruos, vel auunculos suos, qui ex vna parte tantum defuncto iunguntur. Et ratio est, quia succedunt per stirpes loco patris, qui erat vtrinque coniunctus. *Authen. de heredibus. ab intestato. §. Si autem defunctus. 2. & Authen. Cessante, C. de legitimis heredibus.*

Sed quid dicendum, quando defunctus fratres vtrinque coniuncti, & eorum filij, & extant fratres ex altera tantum parte connexi? Respondeo, eos fratres succedere, siue ex parte patris pertineant ad defunctum, qui dicuntur in iure consanguinei, siue agnati, siue ex parte matris, qui dicuntur vterini, siue cognati, *Authen. De heredibus. ab intestato. §. Si quis defunctus, 2. Authen. Post fratres. l. C. de legitimis heredibus.* Si vero extant filij fratris demortui, ex altera tantum parte coniuncti, succedunt per stirpes cum fratribus, hoc est, cum patruis suis ex altera etiam parte connexis hoc habetur in *Authenticis prædictis.*

Rogabis, An fratres vterini, cum extant, excludant agnatos, siue consanguineos fratres, hoc est, fratres, ex parte tantum patris coniunctos? Respondeo, vterinos præferri consanguineis, siue agnatis in bonis, quæ frater defunctus habebat ex parte matris, præferri vero consanguineos, siue agnatos vterinis, in bonis, quæ ex parte patris ad fratrem defunctum deuenerunt: in aliis vero bonis, quæ aliunde fratri defuncto contigerant, æqualiter succedere. Idem ius est de filiis ipsorum, quando loco parentum, qui mortui sunt, per stirpes succedunt vna cum patruis. *l. De emancipatis. C. de legitimis heredibus.*

Sed quid dicendum, quando quis ab intestato decessit absque legitimis ascendentiibus, & descendentiibus, & sine fratribus & filiis fratrum, relicto vno patruo, qui erat frater sui patris vtrinque coniunctus, & alio patruo, qui erat frater sui patris, ex altera tantum parte connexus, et tunc præferendus patruus vtrinque coniunctus, alteri patruo, qui ex altera tantum parte coniungitur? Respondeo, vtrumque ad hæreditariam successione æqualiter esse admittendum. *Couarr. in epitome de success. ab intestato num. 9. ex Bartolo, Cornuo, Curio iunior, & aliis quos ille citat. & ex Authen. De consanguineis & vterinis fratribus. §. Hac igitur lex.* Item si quis decesserit relicto patruo vel auunculo, hoc est, fratre sui patris aut matris videlicet ex altera tantum parte coniuncto, & relictis nepotibus sui fratris vtrinque coniuncti, patruus vel auunculus vocatur ad hæreditatem, exclusis nepotibus prædictis; quia patruus vel auunculus est gradu propinquior. Insuper si soli nepotes fratrum extant, ita vt defunctus, nullos alios consanguineos propinquiores reliquerit, succedunt per capita, non per stirpes. Ita communis opinio, quam habet *Couarruuius in epitome de success. ab intestato n. 11. & Antonius Gomes in l. 8. Taurina num. 8.*

Quinto queritur, Quid dicendum est, quando deficiunt fratres & filij fratrum? Respondeo, consanguineos, quo propinquiores in gradu fuerint, ad hæreditatem vocari per capita, non per stirpes. *Authen. de heredibus. ab intestato §. Si vero neque, & Authen. Post fratres. l. C. De legitimis heredibus. Couarr. & Antonius Gomes, locis supra citatis.*

Sexto queritur, Quid fiet, quando non extant vsque ad decimum gradum hæredes à latere coniuncti, siue qui à latere veniunt? Respondeo in hunc modum. Tunc si defunctus ab intestato fuerit maritus, ei vxor succedit in omnibus bonis; Si fuerit vxor illi succedit maritus, dummodo inter illos diuortium non sit. *l. i. C. vnde vir & vxor. l. i. ff. eod. tit.* Et alicubi statuta ciuitatum & populorum, vel constitutiones Principum postulant, vt vir vxor

rem in domum suam traduxerit & receperit. Item si vir uxorem sine dote susceperit, & praeioratur, non habente aliquid uxore, unde possit commode vivere, etiamsi vir liberis reliquerit, succedit vxor vna cum filiis in quarta parte bonorum, in quibus liberi succedunt, modo illi non sint plures, quam tres: alioqui succedit per capita vna cum illis; & dummodo quarta illa pars vel virilis portio non excedat centum libras auri: alioqui succedit vxor in centum libris: at dominium & proprietates bonorum in his omnibus casibus, in quibus succedit talis vxor, pertinet ad filios ex eodem matrimonio susceptos, vsufructus vero pertinet ad matrem. Quod si tales filii non extant, bona illa ad ipsam uxorem pleno iure deveniunt. Si tamen maritus aliquid ipsi vxori legaverit, illud vxor computare debet in quartam aut virilem portionem. *Auth. De exhiben. relic. §. Quoniam vero. Authen. Prætorum. C. unde vir & vxor. Auth. licent. matri & auita. §. Quia vero legem secundo.*

Septimo quaeritur, Quid si deficiant consanguinei vsque ad decimum gradum, & vxor aut vir? Respondeo, Filium succedere in omnibus bonis eius, qui ab intestato defunctus est, tamquam in bonis vacantibus. l. 1. C. Vnde vir l. 1. §. ult. in ff. De iure heredi. l. 1. §. l. Vacantia, C. De bonis vacantibus. lib. 10.

Item si aliquis peregrinus decesserit, ab intestato in hospitali domo, sine consanguineis vsque ad decimum gradum, bona eius mobilia, quae ibi inuenta fuerint, per Episcopum in pias causas iure communi distribuenda sunt. *Authen. Omnes peregrini, C. Communia de successibus. A. licubi tamen speciali iure Principum, civitatum, & populorum pertinent ad ipsum Principem, vel communem Republicam, tamquam bona vacantia.*

Octavo quaeritur, An in linea cognatorum venientium de latere, quando filii fratrum solum extant nullo patris vel avunculo superstitite, succedant per capita, an per stirpes? Explico quaestionem hanc: ex vno fratre relicti sunt duo filii, & ex altero fratre tres pluresve. Quaeritur, an omnes succedant æquis portionibus, an vero potius inæquales portiones sortiantur in locum parentum, quos illi repræsentent? Duz sunt opiniones; Vna affirmat, hos filios per stirpes, non per capita succedere. Sic Accursius in *Authen. Cessante, C. De suis & legit. heredib. Et ibi Dynus, Cynus, Paulus, & alii*: sic etiam Bartolus in l. *Consanguineos, §. Agnati, C. De suis, & legit. heredib.* Hanc sententiam aiunt esse communem Io. Faber, Nicolaus de Vbald. Tiraquel. & alii: quos citat Couarr. in epitome de success. ab intestato, nu. 8.

Alter sententia docet eos succedere per capita, non per stirpes, sic Azo in *summa tit. De legit. hered. Baldus, Salicetus in Authen. Cessante, C. de suis, & legitimis hered. Hostiensis in summa tit. De success. ab intestato, §. Fiso, & Accursius, sibi ipsi contrarius in *Instit. De legitimis agnatis, successio. §. Hoc etiam. Zafius, Fortunius, & alii*, quos refert Couarruias in eodem loco citato. Hanc opinionem idem Couarruias, & alii aiunt magis vsu esse receptam, præsertim in Gallia, Germania, & Hispania. Et colligi ea sententia videtur ex *Authen. de heredib. ab intestato venientibus, §. Sed & ipsi, §. Si autem cum fratribus*: ubi lex in locum parentum, & ad successionem patris vocat filios per stirpem, quando aliquo ex patris superstitite, admittuntur ad successionem patris defuncti, non in alio casu.*

Nono quaeritur, Quo modo succedant fratres, quando mater vel pater ipsorum transeunt ad secundas nuptias? Exempli causa, mater secundo nupsit, & antequam nupsisset, vel postea, succedit ab intestato in bonis alicuius filiorum, quos ex priori matrimonio genuerat: quæ bona tali filio obtrigerat ex patre, vel avo paterno, & deinde moritur ab intestato mater relicta aliis filiis ex priori matrimonio. Quaeritur quo modo succedant superstitites filii ex priori coniugio? Respondeo, eiusmodi matrem solum vsufructum habere, dum vivit, eorum bonorum: unde nec potest ea alienare, nec ea alicui obli-

gationi subijcere, sed in universum redeunt ad filios superstitites ex priori matrimonio. Quod si quando vita finitur mater, nulli extant filii ex priori coniugio, tunc quamvis superstitites sint nepotes, ea bona pertinent integre ad matrem atque ad heredes ipsius. Si autem cum filio aliquo, aut filiis ex prioris connubio extant nepotes, videlicet filii alterius fratris ex priori coniugio iam defuncti, tunc nepotes vna cum illis aliis filiis vocantur ad successionem per stirpes, non capita. Idem profus iuris est, de patre ad secundas nuptias transeunte, quod attinet ad bona ex parte matris, aut avi materni, in quibus ab intestato successit filio vel filia ex priori coniugio superstitis. *Authen. Fœmina §. ult. C. De secundis nupt. Et Auth. Liberum, C. eodem tit. ubi statuitur, vt eiusmodi bona æqualiter dividantur inter filios ex priori matrimonio susceptos. Si tamen filio, aut filia defunctis testari licuit, & tunc ex testamento parenti superstiti, ex priori coniugio bona sua reliquit, ea bona pertinent ad patrem, non secus, ac si quibus extraneis, ea ipsi reliquisset. *Auth. ex testamento. C. De secundis nupt.**

CAP. XVIII.

De adoptivis filiis.

Filii adoptivi dicuntur filii solum legitimi, non naturali. Legitimi quidem, quia sunt adoptione filii, quos leges & iura legitimos esse voluerunt; non natura, quia non sunt natura, nec generatione filii.

Primo quaeritur, Quid sit adoptio secundum leges & iura? Respondeo, adoptionem esse, per quam persona a liquo extranea, in Filium vel nepotem, vel deinceps, secundum leges assumitur. S. Thomas, Richardus, & alii Theologum 4. dist. 42. Vel adoptio, est legitima actio, per quam qui filius alioqui non est, pro filio habetur. *Instit. de adoptionibus, in Glossa. Item, Adoptare, teste S. Thoma in 3. sent. c. 23. & dist. 10. est, admittere ex gratia alium ad participandam hereditatem. Ex his perspicitur, Filium adoptivum esse extraneum; sed per adoptionem in filium assumptum. Item, Filium adoptivum, esse filium ex beneficio & gratia adoptionis, non natura.*

Secundo quaeritur, Quotuplex sit adoptio? Respondeo, esse duplicem: vnam, quæ speciale nomen habet, & dicitur Arrogatio: alteram, quæ generis tantum nomen retinet, & dicitur Adoptio. l. 1. §. 2. ff. De adoptionibus. Arrogatio est, quando is, qui patrem non habet, in cuius potestate sit, vel etiam qui iam est emancipatus, denique generatur, quando is qui sui iuris est, transit vna cum filius, & rebis suis, & omni iure, quod habet, in potestatem eius, qui arrogat Principis auctoritate. Adoptio est, quando is, qui est in potestate patris, siue generatur, quando is qui alieni iuris est, in filium assumitur auctoritate Magistratus, l. 1. §. 2. ff. de adoptionibus.

Tertio quaeritur, In quo differant arrogatio & adoptio? Respondeo, in primis differre, quod arrogatio solum fit auctoritate Principis. *Instit. De adoptionibus, in principio*: adoptio vero fit auctoritate cuiuslibet Magistratus competentis, dummodo penes eum sit plena actio, hoc est, imperium & mixtum imperium. l. 1. C. de adoptionibus. Secundo differunt, quia arrogatio expressum consensum viri siue arrogantis, & arrogari requirit, adoptio non item: nam sufficit consensus tacitus eius qui adoptatur, vt si sciens non contradicit. l. ult. C. de adoptionibus. ff. eodem tit. unde infans adoptari potest, non arrogari. l. etiam infantem, ff. De adoptionibus. Tertio, quia qui arrogatur, est sui iuris: qui adoptatur, est in aliena potestate. l. 1. §. 2. ff. De adoptionibus. Quarto, qui arrogatur, statim cum suis omnibus bonis, & vna cum liberis & nepotibus, quos in sua potestate habet, transit in potestatem arrogantis. l. 2. §. ult. ff. de adoptionibus. qui adoptatur, non transit in potestatem adoptantis, quando is qui adoptat, est extraneus, hoc est, non est è numero ascendentium, sed manet in potestate patris naturalis. l. 1. §. 2. ff. de adop. & l. penult. C. eod. tit. Nisi, quando